

Nr 2.

Ankom till riksdagens kansli den 23 april 1934 kl. 1 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändrad lydelse av 24 § lagen den 25 juni 1909 (nr 57 s. 2) om arrende av viss jord å landet i Norrland och vissa delar av Svealand.

Genom en den 3 januari 1934 dagtecknad proposition, nr 22, vilken hänvisats till särskilda utskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande

Förslag

till

Lag

angående ändrad lydelse av 24 § lagen den 25 juni 1909 (nr 57 s. 2) om arrende av viss jord å landet i Norrland och vissa delar av Svealand.

Härigenom förordnas, att 24 § lagen den 25 juni 1909 om arrende av viss jord å landet i Norrland och vissa delar av Svealand, vilket lagrum ändrats genom lag den 28 september 1928 (nr 408), skall erhålla följande ändrade lydelse:

24 §.

Arrendatorn må ej förpliktas att ansvara för annan för fastigheten utgående skatt eller allmän tunga än dels för sådan, som enligt föreskrift i därom utfärdad lag eller författning åligger brukare, dels ock för fastighetsskatt, i den mån denna belöper på jordbruksvärde och icke utgår till landsting eller vägdistrikt.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1937. Skall på grund av punkt 2 av övergångsbestämmelserna till kommunalskattelagen samt 55 och 56 §§ lagen om vägdistrikt arrendator påföras vägskatt, för vilken enligt äldre bestämmelser jordägaren skolat ansvara, skall jordägaren fortfarande vara ansvarig för densamma.

Detta lagförslag står i samband med de i Kungl. Maj:ts proposition nr 21 riksdagen förelagda förslagen till lag om allmänna vägar och lag om vägdistrikt (se utskottets utlåtande nr 1).

Departements-
chefen.

Vid förevarande förslags remitterande till lagrådet anförde föredragande departementschefen bland annat:

»Enligt bestämmelserna i nu gällande vägslag åligger väghållningsbesväret för jordbruksfastighet ägaren. Även om fastigheten är utarrenderad, har ägaren att i förhållande till det allmänna ansvara för dess fullgörande. Enligt 2 kapitlet 23 § lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom är emellertid arrendatorn gentemot jordägaren, såvitt ej annat dem emellan avtalats, ansvarig för det fastigheten påvilande väghållningsbesväret. Jämlikt 24 § lagen den 25 juni 1909 om arrende av viss jord å landet i Norrland och vissa delar av Svealand må däremot arrendatorn ej förpliktas att ansvara för annan för fastigheten utgående skatt eller tunga än dels för sådan, som enligt föreskrift i därom utfärdad lag eller författning åligger brukare, dels för fastighetsskatt, i den mån denna belöper på jordbruksvärde och icke utgår till landsting, dels ock för vägunderhåll in natura.

Vägs katt för fastighet har icke ansetts utgöra fastighetsskatt, men härutinnan torde förändring ske, därest den nu föreslagna vägslagstiftningen antages. Med den utformning bestämmelserna om vägs katt erhållit i 55 och 56 §§ i den föreslagna lagen om vägdistrikt läser nämligen vägs katt för fastighet böra anses hava karaktär av fastighetsskatt. Är så fallet bör, därest icke 24 § norrländska arrendelagen skall få ett annat sakligt innehåll än det nuvarande, i detta lagrum införas en bestämmelse därom, att arrendator icke kan förpliktas att ansvara för sådan på jordbruksvärde belöpande fastighetsskatt, som utgår till vägdistrikt. Då enligt förevarande vägslagförslag systemet med vägunderhåll in natura av enskilda väghållningsskyldiga icke skall förekomma, läser tillika ur berörda 24 § böra uteslutas stadgandet därom, att arrendator kan förpliktas att ansvara för sådant vägunderhåll.

Övergångsbestämmelser.

Genom 1928 års kommunalskattelagstiftning överflyttades skattskyldigheten beträffande utarrenderad jordbruksfastighet från arrendatorn, vilken enligt förut gällande bestämmelser hade den kommunala skattskyldigheten sig ålagd, till jordägaren. En sådan överflyttning av skattskyldigheten ansågs emellertid icke böra ifrågakomma beträffande arrenden av fastigheter, vilka voro upplåtna vid den nya lagens ikraftträdande. I punkt 2 av övergångsbestämmelserna till kommunalskattelagen stadgades därför, att, därest vid lagens ikraftträdande fastighet är upplåten till annan, skyldigheten att utgöra skatt för fastigheten för den tid, avtalet är gällande, skall åligga den, som enligt förut gällande bestämmelser skulle varit skattskyldig till kommunen för fastigheten.

På grund av denna övergångsbestämmelse kunna fastighetsskattekronor för utarrenderad fastighet allttjämt komma att påföras arrendatorn. Arrendatorn blir då, enligt det föreliggande förslaget angående vägs katt, skyldig att utgöra jämväl vägs katt för fastigheten, vilken skatt enligt nu gällande vägslag åligger jordägaren. Denna formella överflyttning av skattskyldigheten läser dock sakna reell betydelse i fråga om de arrenden, för vilka 1907 års nyttjanderättslag äger tillämpning. Såsom förut anmärkts, är nämligen enligt 2 kapitlet 23 § nämnda lag arrendatorn gentemot jordägaren, såvitt ej annat avtalats, ansvarig för vägs katt för fastigheten. Annorlunda är förhållandet med äldre arrendeavtal, för vilka den norrländska arrendelagen äger tillämpning. Enligt denna är, såsom nyss framhållits, arrendatorn icke skyldig att ansvara för vägs katt för den arrenderade fastigheten och kan ej heller genom avtal förpliktas att ansvara för dylik skatt, vadan avtal rörande arrenden, som falla under denna lag, icke torde innehålla några föreskrifter om

ansvarigheten för vägskatt. Med hänsyn till bestämmelserna om vägskatt i förslaget till lag om vägdistrikt synes det förty i fråga om äldre arrenden, beträffande vilka den norrländska arrendelagen är tillämplig, böra stadgas, att jordägaren skall gentemot arrendatorn vara ansvarig för vägskatt. Föreskrift härom torde böra få formen av övergångsbestämmelse till den avsedda ändringen av 24 § sistnämnda lag.»

Utskottet har vid granskning av lagförslaget icke funnit anledning till *Utskottet*.
erinran däremot och får alltså hemställa,

att förevarande proposition nr 22 må av riksdagen bifallas.

Stockholm den 19 april 1934.

På särskilda utskottets vägnar:

G. SEDERHOLM.

Närvarande: se utlåtandet nr 1.
